

Ігор Гаврилюк: «Уже недовго залишилося холостякувати»

Відомий тернопільський виконавець Ігор Гаврилюк особливої промоції не потребує, адже коло поціновувачів його пісенної творчості шириться далеко за межі рідного Тернополя. Його непересічний голос і манера виконання естрадних та класичних творів не можуть залишити байдужою будь-яку аудиторію. Де б не виступав співак, він завжди намагається бути в унісоні зі своїми слухачами, торкаючись найпотаємніших струн їхніх сердець. І вони віддячують йому всенародною любов'ю та прихильністю. А що може бути важливішим для артиста, який своїм співом прагне донести до людей миті прекрасного, зробити їх добрішими і духовно багатшими, та й, зрештою, просто подарувати хороший настрій. Сьогодні Ігор Гаврилюк наш співрозмовник.

– Ігорю, ви неодноразово бували в гостях у «Вечірки». Що цікавого відбулося у вашому житті за останній час?

– Воно було багатим на гастролі, нові враження та цікаві

зустрічі з моєю улюбленою публікою як на Тернопіллі, так і за кордоном. Я неодноразово давав концерти у Польщі, Франції, Німеччині і всюди бачив щирі зацікавленість українською естрадною та класичною піснею і нашою національною культурою. Неодноразово співав у храмах Польщі.

– А ви виконуєте пісні мовою тих країн, у яких виступаєте?

– Безумовно. Адже людям завжди приємно почути щось рідне, своє. Це також засвідчує повагу до їхньої культури.

– Чим вразила вас закордонна публіка?

– Не хочу ображати українців, але люди там більш

відкриті, розкуті, не закомплексовані. Почувши знайомі слова, вони підспівують і навіть підтанцюють. Там якось набагато легше вдається налагодити отой невидимий зв'язок між артистом і публікою.

– Щось давненько вас не було видно на тернопільських сценах.

– Я працюю в обласній філармонії, тому тут виступаю найчастіше. А щодо інших концертних майданчиків, то ви праві. Інколи іду вулицями міста, мене зупиняють зовсім незнайомі люди і кажуть те ж саме: ми давно вас не бачили.

– Це свідчить лише про те, що людям подобається ваша творчість і вони не проти побувати на вашому концерті. То коли зробите їм подарунок?

– На осінь планую сольний концерт, отож скоро зустрінемось.

– Пригадайте, після виконання якої пісні ви прокинулися популярним?

– На початку своєї пісенної кар'єри я виконував твір «Материнська любов». Після того, як її ролик кілька разів прокрутили на телебаченні, мені буквально не давали проходу. Бувало, годину йшов на заплановану зустріч, але це було надзвичайно приємно.

А якось приміряв на ринку одну річ і мені не підійшла ціна. Я вбачився перед продавцем і сказав, що прийду іншим разом. Та яким було моє здивування, коли жінка відповіла: «Беріть, а гроші принесете завтра. Мені дуже подобається як ви співаєте».

– Аби привернути увагу до своєї персони, чимало призабутих виконавців поширюють про себе всілякі небиліці. Один – роздягається, інший – змінює орієнтацію, третій – ще щось видумує.

– На моє переконавання, це дешеві трюки і таким чином справжньої популярності не досягнеш. Тільки безперервне самовдосконалення та творчий пошук допоможуть досягти бажаного результату.

– Хто з українських виконавців, на вашу думку, заслуговує на титул естрадної зірки?

– Це переважно виконавці минулих років, зокрема Василь Зінкевич, Іван Попович. Їх можна слухати скільки завгодно і вони не набридають, адже пісні у їх виконанні сповнені глибокого змісту і торкаються найпотаємніших струн людської душі. Сучасна ж естрада – це переважно набір слів та звуків. А чого вартує зовнішній вигляд окремих виконавців?! Хоча є серед наших сучасників і досить достойні співаки. Мені до вподоби Ані Лорак, Сашко Пономарьов, Олег Скрипка. А ось що стосується молодих талантів, то їм сьогодні дуже важко пробитися на велику сцену. Ти маєш стати або улюбленцем фортуни, або мусиш мати купу грошей.

– А ви до яких належите?

– Я належу до тих, кому доля подарувала шанс співати для людей, які люблять і поважають мою творчість. Завжди радий бачити своїх шанувальників чи то в Україні, чи за кордоном і дарувати їм часточку свого серця. Так, я не потрапив у великий шоу-бізнес, та й ніколи особливо до цього не прагнув. Моє місце тут, де народився, де минули найкращі роки, де живуть рідні і близькі мені люди. Вони надихають мене, підтримують у всьому. Особливо вдячний своїй мамі.

– Ігорю, ви були лауреатом пів-

тора десятка естрадних конкурсів, у 12 з яких зайняли перше місце; володарем трьох гран-прі; двічі виборювали звання «Найкращий співак України», нагороджені Орденом Святого Георгія Переможця за популяризацію української пісні і служіння українській церкві. Вибачте за банальне запитання: і що ви з того маєте?

– У моїй кімнаті вся стіна завішена усілякими відзнаками, медалями, грамотами тощо. Це, звичайно, приємно, але мені соромно зізнатися, що зарплата співака Ігоря Гаврилюка з усіма регаліями становить дещо більше ніж півтори тисячі гривень. Водночас працівник київської філармонії отримує на місяць 12 тисяч гривень. Здається, коментарі тут зайві.

– А що змінилось у вашому особистому житті? Ви і далі залишаєтеся одним із завидних тернопільських холостяків?

– Поки що так, але, гадаю, вже не довго буду холостякувати. Час обзавестися сім'єю, діточками, звити власне гніздечко.

– Хто вона?

– Скажу лише, що дуже гарна дівчина.

– Прихильниці часто роблять вам подарунки?

– Не лише подарунки, а й сюрпризи. Яюсь, сім років тому, у моїй квартирі пролунав дзвінок. Коли відчинив двері, побачив біля порога коробку. Спершу злякався, подумав, можливо, вибухівка чи чари якісь. Як виявилось, одна дівчина вирішила подарувати мені черепашку. Відтоді вона і ще дві інших прописалися у нашому невеликому двокімнатному помешканні і допомагають мені знімати стреси.

Спілкувалася Любов ГАДОМСЬКА.

